Perla - Příběh koně - Neckář, Václav

```
C                           Dmi
Perla byla nejkrásnějším koněm,
                           Ami G
který mě kdy v sedle nosíval.
C                            Dmi
Když jsem její boky stisknul
Ami       G
lehounce, vždy přešla v prudký cval.
C
Dotyky se dala vésti,
Dmi
tuhle krátkou chvíli štěstí
C  Dmi         Ami
má rád každý žokej.
Emi
Nenajdu už nikdy koně
G                           Ami
s její krásnou,něžnou,klidnou povahou,
C
s její stříbrolesklou srstí,
Ami
s bleskem v očích,bujnou hřívou za
G
hlavou.
Emi
Věřte mi, že bez nadsázky
Ami
na nás vždycky vyšly sázky,
G  Ami   Emi
já byl její žokej.
V závodě o velký pohár,
jezdce prvního jsem lehce dohonil
a on se náhle v sedle shýbnul
vztekle tajně bičem perlu uhodil.
Perla byla klisna skvělá,
před závodem rozechvělá
a já byl její žokej.
Půl roku jsem v sádře ležel,
říkali mi Perla už je dávno fit,
bujnější, než byla prve,
uvidíš, že opět budeš favorit.
Když jsem z nemocnice vyšel,
potom poprvé jsem slyšel,
s ní už je ámen.
Stál jsem jako bludný kámen,
řekli mi, že nemohla už na nohy.
Poslední jí sedlo dali,
sedlo měkké připravené pro bohy.
Jede závod smrti lásky,
na ten nejsou žádné sázky,
to ví každý žokej.
Všechny poháry a věnce
sebral jsem a na smetiště vyhodil.
Řek´jsem, kdo ji uhodil,
tak toho musí také potkat jeho díl.
Neboť zabil pro kus zlata,
slávu, která je mu svatá,
víc, než život.
Potkal jsem ho v prázdný stáji,
```

do dlaně jsem náhle popad´jeho bič.
Viděl jsem strach v jeho očích.
Řek´jsem: "Zmrzačils mě, zabils a teď křič.
V boxech koně ztichly náhle,
jenom z dálky zazněl táhle
smích kopyt Perly.
Kolik pak ti daly peněz,
že jsi v tom mizerným derby zvítězil
a byl bookmaker spokojen
a kolik jsi z ní všivejch prachů vyrazil.
Řekni noviny co psaly,
do titulků jistě daly,
tvý neviný jméno.
A jak tě chválil manažér,
snad nebyl z tebe celej pýchou bez sebe.
A všichni přátelé z tvý stáje
vybájili tvoji jízdu do nebe.
Na vavřínech spal jsi klidně,
zatím co mě bylo bídně
máš tvrdý spánek.
Byl velký potlesk na dráze,
když moje tělo odnášely v nosítkách
A dámy z tebe šílely,
když Perlu vzadu střílely,
ty sháněl si se po kytkách.
Víš čím byly tolik těžký
tím, že já teď chodím pěšky
a mám srdce prázdný.
Teď se díváš do očí,
kterým jsi s tímhle bičem
radost navždy vzal.
Moh´bych tě bít- tu sílu mám,
jenomže já jsem tenhle závod navždy vzdal.
Bylo vás víc, nebyl jsi sám,
celej stadion byl vyprodán
a já jel naposled.
Ptáte se jak to dopadlo
a jestli jsem tím bičem uhodil.
Ne nebylo proč,
jen jsem jej přelomil
a pod nohy jsem mu ty třísky pohodil.
Čelo se mu lesklo potem
v duši strach jej bodal hrotem,
tím ostrým jak břitva.
A šel jsem pryč a vzpomínal:
Perla byl nejlepší kůň,
co mě v sedle nosíval.
Když jsem její boky stisknul,
lehounce, vždy přešla v prutký cval.
Dotyky se dala vésti,
tuhle krátkou chvíli štěstí
má rád každý žokej.